

FREE CINEMA

125

4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

GO WHERE?

4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

**Ο ΝΟ 1
ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΣ**

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΙΑ

**ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ
ΤΗ ΦΩΤΙΑ**

STEP UP ALL IN

ΣΚΑΡΛΕΤ
ΤΖΟΧΑΝΣΟΝ

ΜΟΡΓΚΑΝ
ΦΡΙΜΑΝ

Ο ΜΕΣΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ
ΤΟ 10%
ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ ΤΟΥ.
ΣΗΜΕΡΑ ΕΚΕΙΝΗ
ΘΑ ΑΓΓΙΞΕΙ
ΤΟ 100%.

LUCY

Η ΝΕΑ ΤΑΙΝΙΑ ΔΡΑΣΗΣ
ΣΕ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΛΙΚ ΜΠΕΣΟΝ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ Η ΑΡΠΑΓΗ,
ΛΕΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ.

4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #125
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

Κείμενα

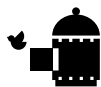
Βικτωρία Μιχαήλ

Παναγιώτης Παναγόπουλος

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Γιάννης Σμοΐλης

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Ο εθιμοτυπικά πιο αδύναμος μήνας Αύγουστος κατάφερε φέτος να αναστήσει το αρκετά πεσμένο αμερικανικό καλοκαίρι στο box-office, αποδεικνύοντας πως το κοινό δεν είχε «γκώσει» από την υπερβολική δόση μπλοκμπαστεριάς. Μάλλον για το αντίθετο πρέπει να ομιλούμε...

«Φύλακες του Γαλαξία» και το reboot του «Teenage Mutant Ninja Turtles», σχεδόν από μόνα τους, ανέβασαν το σύνολο του Αυγούστου κατά 10% σε σχέση με το περσινό καλοκαίρι στις ΗΠΑ. Μιλάμε για το μήνα που, συνήθως, πληρώνει τα «σπασμένα» της υπερφόρτωσης στο κομικτικό θέαμα, την επιστημονική φαντασία και την εξωφρενική δράση, συστατικά στα οποία τα studios, τα τελευταία χρόνια, στηρίζουν σχεδόν αποκλειστικά τις ελπίδες τους για να πιάσουν νούμερα που θα ξεπερνούν το δισεκατομμύριο στη σούμα.

Με το Μάη να εμφανίζεται ιδιαίτερα φορτσάτος και σε μια προσπάθεια να αποσυμφορήσουν τις ημερομηνίες εξόδου των πιο hot νέων (wannabe) blockbusters, τα studios ήρθαν φέτος αντιμέτωπα με την **απογοήτευση** του κοινού, που μετέτρεψε

τον Αύγουστο στον δεύτερο καλύτερο μήνα του καλοκαιριού του 2014. Ο κόσμος δεν είχε μείνει ευχαριστημένος από τις ίδιες συνταγές ή το προκάτ προϊόν και αναζητούσε ακόμη τη διασκέδαση στην αίθουσα, σαν τη χαριστική βολή.

Το συνολικό box-office της πιο εμπορικά δραστήριας εποχής του χρόνου είδε φέτος μια πτώση της τάξης του 15%, νούμερο που είχαν να δουν στην Αμερική από τα χρόνια του ρεκόρ... πάτου, το 2006. Σε πραγματικά νούμερα, βέβαια, υπολογίζοντας σε σωστές αναλογίες αξία εισιτηρίου και δολαρίου τότε και τώρα, το φετινό καλοκαίρι ήταν το **χειρότερο** που έζησε το Χόλιγουντ από το 1992!

Η ειρωνεία είναι πως το αρκετά αλλόκοτο και σχεδόν ρίσκο για τη Marvel, «Φύλακες του Γαλαξία», που τοποθετήθηκε σε μια περίοδο κατά την οποία το studio **δεν** είχε και τίποτε να χάσει, έχει μετατραπεί σήμερα στη #1 εισπρακτική επιτυχία για ολόκληρο το 2014 στις ΗΠΑ! Τόσο **τρελό** όσο και η ίδια η ταινία, ίσως. Όπως και να 'χει, για να χαλαρώνουμε κι εμείς εδώ, ούτε και στην «πηγή» δείχνει να δουλεύει σωστά το σύστημα...

Ο ΝΟ 1 ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΣ (2014)

(A MOST WANTED MAN)

Είδος

Θρίλερ Κατασκοπείας

Σκηνοθεσία

Άντον Κορμπέιν

Καστ

Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν,
Ρέιτσελ ΜακΆνταμς,
Γκριγκόρι Ντομπρίγκιν,
Γουίλεμ Νταφού,
Νίνα Χος,
Ρόμπιν Ράιτ

Διάρκεια

122'

Διανομή

ΣΠΙΝΤΖΟΣ / SEVEN FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Τσετσένος ισλαμιστής εισέρχεται λαθραία στο λιμάνι του Αμβούργου και αναζητά μεγαλοτραπεζίτη για να παραλάβει την κληρονομιά του Ρώσου πατέρα του, στρατιωτικού με σκοτεινές διασυνδέσεις. Παλιός πράκτορας των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών θα προσπαθήσει να τον παγιδέψει, πιστεύοντας πως είναι σύνδεσμος τρομοκρατικής οργάνωσης.

Το όνομα του συγγραφέα Τζον λε Καρέ αποτελεί εγγύηση και δηλώνει ξεκάθαρα το είδος της ταινίας. Τα καλά νέα είναι πως οι φανατικοί του θρίλερ κατασκοπείας δεν θα απογοητευτούν. Τα κάπως πιο απογοητευτικά νέα λένε πως αν θυμάσαι έντονα ακόμη το εκπληκτικό «**Κι ο Κλήρος Έπεσε στον Σμάιλι**» (2011) του Τόμας Άλφρεντσον, θα πρέπει να βαστάς μικρότερο καλάθι τούτη τη φορά. Όπως και να 'χει, όμως, βρίσκεσαι σε καλά χέρια.

Ο Άντον Κορμπέιν μπορεί να μην είναι ένας τόσο ικανός σκηνοθέτης όσο ο Άλφρεντσον, όμως γνωρίζει το γερμανικό έδαφος (από πληθώρα φωτογραφισμών του), του ταιριάζει το φουτουριστικά αποξενωτικό τοπίο της πόλης, τον ενδιαφέρουν οι συμπεριφορές των ηρώων του και πετυχαίνει με επιδέξιο τρόπο τη σκιαγράφησή τους, παρά το γεγονός ότι όλοι τους δείχνουν αβάσταχτα κι ερμητικά **κλειστοί**. Το φιλμ μπορεί κάλλιστα να παρομοιαστεί με ένα σκακιστικό παιχνίδι, στο οποίο τα πιόνια παραβλέπουν τους κανόνες και «κλέβουν» στις κινήσεις, αφήνοντας στο θεατή μια αίσθηση αβεβαιότητας για την εξέλιξη της δράσης.

Ο Γκούντερ Μπάχμαν του Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν (στον τελευταίο πρωταγωνιστικό ρόλο της ζωής του) είναι ένας ψυχολογικός γρίφος, μια στωική μορφή που σε κάνει να απορείς για την προέλευση της χαλαρότητάς του απέναντι σε ένα σύστημα γραφειοκρατίας και διεθνών πολιτικών ισορροπιών, που στο παρελθόν τού έχουν κοστίσει ιδιαίτερα.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας άπλυτος μετανάστης και πάει να εισπράξει τρελή περιουσία σε πόλη Γερμαναράδων όπου τον περνάνε για τρομοκράτη και παίζει αυτό το cool, κατασκοπευτικό κρυφτό. Δεν το λες και «Μπορν», αλλά άμα είσαι πάλιουρας στο είδος, τα βγάζεις πέρα.

Αυτό το παρελθόν θα παραμείνει θολό, όμως οι πληροφορίες που αποσπούμε από τους διαλόγους μαρτυρούν μια προδοσία η οποία ίσως τον μεταμόρφωσε σε αυτό που βλέπουμε σήμερα. Έναν άνθρωπο δίχως προσωπική ζωή (εξαιρετικά ενδιαφέρουσα η μια και μοναδική φορά που ο Κορμπέν μπαίνει μέσα στο διαμέρισμά του), δίχως συναίσθημα (το κλεφτό, επαγγελματικό φιλί προς τη συνάδελφό του, Νίνα Χος, σε μια σκηνή παρακολούθησης, σου κόβει την ανάσα), με μόνιμο σύντροφο τη σιωπή, ένα τσιγάρο κι ένα ποτήρι whiskey. Το εκτόπισμα ενός τόσο **μεγάλου** ηθοποιού προσθέτει τα χαρακτηριστικά ενός αρκετά ασαφούς, αντι-ηρωικού προφίλ έτσι ώστε ο χαρακτήρας του να μας νοιάζει σταδιακά - και η γνώση ότι δεν θα ξαναδούμε ποτέ τον Σίμουρ Χόφμαν σε κάτι καινούργιο στη μεγάλη οθόνη προσθέτει στη θέαση της ερμηνείας μια απροσδόκητα ταιριαστή τραγικότητα, η οποία θα συμπορευθεί μαζί του στο τελευταίο κάδρο της ταινίας. Ειρωνικά. Σκληρά ειρωνικά.

Όλα τα πρόσωπα που στήνουν τη δράση στον «No 1 Καταζητούμενο» σηκώνουν πάνω-κάτω το κοινό βάρος μιας κατάρας που δεν τους επιτρέπει να πιάσουν «λιμάνι» (ταιριάζει και με το location!). Το κοινό τους βάσανο είναι πως δεν ξέρουν **πού να πάνε**. Ακόμη κι αν πιστεύουν σε έναν προορισμό, μέσα τους, γνωρίζουν πως κι εκεί θα συναντήσουν το ίδιο κενό. Όσο κι αν προσπαθούν να εξιλεωθούν για τις πράξεις τις δικές τους ή των γονιών τους, μια κληρονομικότητα για την οποία δεν έφταξαν, μια βαθιά και απόλυτη ήττα με την εμπιστοσύνη που είχαν, σε ανθρώπους, σε κώδικες ηθικής, σε θρησκείες. Ακριβώς όπως και ο Γκούντερ, ο Ίσα Κάρποφ του Γκριγκόρι Ντομπρίγκιν είναι ένα... ντουβάρι θνητής ύπαρξης, χωρίς πατρίδα, χωρίς αληθινή πίστη, χωρίς καρδιά ή ψυχή, ένοχος για την ταυτότητά του και μόνο, ο οποίος πραγματικά δεν ξέρει πού μπορεί να πάει μετά την ολοκλήρωση της «αποστολής» του.

Κάπως έτσι, μεταφορικά, και ο Κορμπέιν δεν ξέρει πώς να χειριστεί την αφήγηση αυτής της ιστορίας. Με έναν τρόπο που μαρτυρά την **αβεβαιότητα**, σε τόνους και ύφος. Ξέρει να στήνει τα κάδρα του, ταυτίζεται εικαστικά με το αστικό περιβάλλον, τον ενδιαφέρει να παρατηρεί τους ήρωές του, αλλά προδίδει κι αυτός με τον τρόπο του το εγχείρημα, αφήνοντας το καστ να μας οδηγήσει σ' ένα φινάλε που υποψιαζόμαστε αλλά δε γνωρίζουμε πότε ακριβώς θα συμβεί. Με μια ένταση που σβήνει άδοξα. Φοβισμένα.

Εκεί, και πάλι, το ταλέντο, η ήρεμη δύναμη, ο τρόπος του Σίμουρ Χόφμαν να «χάνεται» υποδυόμενος κάθε μορφής συνηθισμένους ανθρώπους και εμπυχώνοντάς τους με μια τόσο πιστευτή, δραματικά φορτισμένη ειλικρίνεια, με βλέμμα πονετικό και σαρκαστικό μαζί, έρχεται να μας ταρακουνήσει απότομα, με την εμφάνιση των end credits. Θέλεις να πεις «Τι κρίμα...», αλλά αναρωτιέσαι για κάτι ακόμη πιο αποκαρδιωτικό. Πού πάμε; Πού έχουμε να πάμε, πια...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Θα ικανοποιήσει, χωρίς να ενθουσιάσει, το πιο παλαιομοδίτικο κοινό που γνωρίζει το φιλικό είδος και μπορεί να «αποκρυπτογραφήσει» τις ισορροπίες της μη δράσης, των δραματικών εντάσεων και του υπόγειου, πιο ψυχολογικού σασπένς. Η φόρμα του δε θυμίζει τόσο τα κατασκοπευτικά προηγούμενων δεκαετιών. Οι θεατές της «μασημένης τροφής» θα κουνιούνται συχνά από τη θέση τους στο δώρο... Πρόσθετη αξία και εν μέρει ένας «φόρος τιμής» που οφείλουμε να κάνουμε, η ερμηνεία του Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν, δίπλα σε ένα καλοδιαλεγμένο και λειτουργικό καστ.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΑΓΑΠΗΣ (2013) (THE LUNCHBOX)

Είδος

Ρομαντική Δραματική
Κομεντί

Σκηνοθεσία

Ριτές Μπάτρα

Καστ

Ίρφαν Καν,
Νιμράτ Καούρ,
Ναγουαζουντίν Σιντίκουι

Διάρκεια

104'

Διανομή

FEELGOOD

του Γιάννη Σμοΐλη

Ένα «ατύχημα» στο φημισμένο σύστημα διανομής φαγητού της Βομβάης θα φέρει κοντά δυο μοναχικούς, απελπισμένους ανθρώπους που ζητούν απεγνωσμένα να επικοινωνήσουν. Η ιδιόμορφη αυτή γνωριμία θα φέρει ευχάριστες ανατροπές στις, για πολύ καιρό, καθηλωμένες ζωές τους.

Το «Παραδόσεις Αγάπης» είναι μια μικρή, καλόκαρδη ταινία που αληθινά αγαπάει τους ανθρώπους της. Ξετυλίγει την ιστορία της γύρω από ένα ασήμαντο λάθος που μπορεί να αλλάξει δυο «σταματημένες» ζωές και, από εκεί και πέρα, μετατρέπεται σε μια αναπάντεχη σπουδή στα μικρά και συνηθισμένα που, ανάλογα με το πώς θα τα αντιμετωπίσεις, μπορούν να οδηγήσουν είτε στην απελπισία, είτε στη λύτρωση. Ταυτόχρονα, ρίχνει το βλέμμα της και στο κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο, κριτικάρει, σαρκάζει, στοχάζεται πάνω στο υλικό της καθημερινότητας αλλά χωρίς να απομακρύνεται ποτέ απ' το στόχο της: να αποτελέσει, δηλαδή, ένα ιδιότυπο, σύγχρονο ρομάντζο για εκείνους που η ζωή άφησε «στην απ' έξω».

Από τη μία έχουμε τον κύριο Φερνάντεζ, δημόσιο υπάλληλο που πρόκειται σύντομα να συνταξιοδοτηθεί. Ζει μόνος, είναι κατσούφης, λιγομίλητος και «βαρύς». Η γυναίκα του έχει πεθάνει και τίποτα δε φαίνεται πως μπορεί να τον βγάλει από τη μιζέρια του. Από την άλλη, η Ίλα, νοικοκυρά σε απόγνωση, με τον άνδρα της απόμακρο και αδιάφορο για οτιδήποτε δεν έχει να κάνει με τη δουλειά του. Προσπαθεί να του τραβήξει την προσοχή μαγειρεύοντάς του θεσπέσια εδέσματα που του στέλνει στη δουλειά, προσμένοντας τις αντιδράσεις του. Το φαγητό, όμως, από μπέρδεμα της διανομής καταλήγει στον κύριο Φερνάντεζ κι έτσι μια ιδιαίτερη επικοινωνία με «ραβασάκια» στα κουτιά των τροφών, ξεκινάει ανάμεσά τους. Θα ανταλλάξουν απόψεις για τη ζωή, σκέψεις

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι κάτι Ινδοί κι έχει παίξει ένα μπέρδεμα με το ντελιβεράδικο. Εγώ θα είχε γίνει τούρμπο στο τηλέφωνο, αυτοί τύπου τα φτιάχνουν κι έτσι. Έχεις πάει τουαλέτα μετά από ινδικό;

πάνω στις εμπειρίες τους, τρόπους θέασης του κόσμου και των ανθρώπων και σύντομα θα καταλάβουν πως, από το λαβύρινθο απογοήτευσης και θλίψης στον οποίο βρίσκονται παγιδευμένοι, ο ένας είναι η διέξοδος του άλλου.

Όλα αυτά, μας προσφέρονται σκηνοθετικά με έναν τρόπο ανεπιτήδευτο, ειλικρινή και ανθρωπιστικό, χωρίς περιττούς μελοδραματισμούς. Ξεκινώντας από τις εξαιρετικές ερμηνείες που, με ποτέ παραπάνω έμφαση απ' αυτήν που χρειάζεται, πλάθουν χαρακτηριστικές οικείους, συμπαθητικούς και ενδιαφέροντες, μέχρι το αφοπλιστικό γλυκόπικρο χιούμορ και τις σωστές δόσεις μελαγχολίας, το «Παραδόσεις Αγάπης» αναπτύσσεται πλάνο με το πλάνο, διαθέτοντας έναν έξοχο ρυθμό, μέχρι να μας απορροφήσει εντελώς στο καλοπροαίρετο παραμύθι του. Τίποτα δε μας επιβάλλει με το ζόρι: ούτε κανέναν χοντροκομμένο και ουρανοκατέβατο οπτιμισμό (όπως σίγουρα θα συνέβαινε σε κάποιο χολιγουντιανό αντίστοιχό του), ούτε, όμως, και κάποια λαγνεία της δυστυχίας και της παρακμής. Οι ήρωές του έχουν προβλήματα, «ζορίζονται» τόσο με τα εσωτερικά τους θέματα όσο και με τις απαιτήσεις της αδυσώπητης πραγματικότητας αλλά σε κάποια αδιόρατη γωνιά της ύπαρξής τους, αφήνουν να λάμψει ένα φως. Το παλεύουν να γίνουν καλύτεροι ή τουλάχιστον να παίξουν με ευνοϊκότερους όρους το παιχνίδι της ζωής.

Ταυτόχρονα, το ινδικό αστικό τοπίο παρουσιάζεται χωρίς καμιά φωτογένεια, κανένα πασπάλισμα φολκλόρ εξωτισμού. Αυτό δίνει στην ταινία και πολιτικές διαστάσεις που τη διασώζουν από τη γραφικότητα μιας ινδικής απάντησης... στη Νόρα Έφρον, για παράδειγμα. Το, ας το πούμε, «ρομαντικό» του θέματος ποτέ δεν επισκιάζει τις πιο αιχμηρές πλευρές της ιστορίας κι έτσι το φιλμ έχει από κάτι να δώσει, τόσο σ' αυτούς που αναζητούν μια συναισθηματική απόδραση όσο και σ' εκείνους που ενδιαφέρονται για μια πιο αποστασιοποιημένη, πολιτική ανάγνωση. Πρόκειται για ποιοτικό, αυθεντικά συγκινητικό σινεμά που σε κάνει να νιώθεις καλύτερος άνθρωπος παρακολουθώντας το, χωρίς να αποτελεί κάτι ριζοσπαστικό ή ιδιαίτερα πρωτότυπο. Σου χαρίζει, όμως, ένα πλατύ χαμόγελο που σε συντροφεύει μετά το τέλος της προβολής, κι αυτό πολλές φορές μετράει περισσότερο από την οποιαδήποτε καινοτομία.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

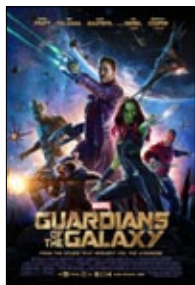

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Για όσους έχουν σιχαθεί τη χολιγουντιανή φόρμουλα της ρομαντική κομεντί, το «Παραδόσεις Αγάπης» είναι το τέλειο, «εξωτικό» αντίδοτο. Αληθινό, έξυπνο και με ένα γλυκόπικρο χιούμορ που λειαίνει τις πιο σκοτεινές πλευρές του θέματος, αυτό εδώ είναι ένα καλογραμμένο, όμορφο φιλμ που χωρίς να γίνεται ποτέ ανάλαφρο, μπορεί να σε κάνει να δεις τα πράγματα με μεγαλύτερη αισιοδοξία.

ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΙΑ (2014) (GUARDIANS OF THE GALAXY)

Είδος

Κωμική Περιπέτεια
Επιστημονικής Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Τζέιμς Γκαν

Καστ

Κρις Πρατ,
Ζόι Σαλντάνα,
Ντέιβ Μπαουτίστα,
Μπράντλεϊ Κούπερ,
Βιν Ντίζελ,
Λι Πέις,
Μάικλ Ρούκερ,
Κάρεν Γκίλαν

Διάρκεια

121'

Διανομή

FEELGOOD

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Το 1988, ο μικρός Πίτερ Κουίλ πέφτει θύμα απαγωγής από ένα... διαστημόπλοιο μετά το θάνατο της μητέρας του. Έπειτα από 26 χρόνια, ως κυνηγός θησαυρών, πέφτει πάνω σε μια μυστηριώδη σφαίρα, η οποία γίνεται η αφορμή να συναντηθεί και να γίνει ομάδα με την εξωγήινη Gamora, το ρακούν Rocket, το δέντρο Groot και το «γίγαντα» Drax. Οι πέντε παράδοξοι σύντροφοι, από παράνομοι και φυλακισμένοι, γίνονται οι Φύλακες του Γαλαξία που θα αποτρέψουν μια μεγάλη καταστροφή.

Όταν μονοπωλείς τις πρώτες θέσεις στα ταμεία παγκοσμίως με έναν ανεξάντλητο θίασο ηρώων και τις αμέτρητες περιπέτειές τους, όπως κάνει τα τελευταία χρόνια η Marvel, έχεις το περιθώριο ως studio να παίξεις, να αφήσεις λίγο πιο χαλαρά τα λουριά των εμπορικών προσδοκιών και να ρισκάρεις με ένα είδος που ξεφεύγει από το πολύ συγκεκριμένο πλαίσιο της ηρωικής, θεαματικής περιπέτειας.

Στην περίπτωση των «Φυλάκων του Γαλαξία», βέβαια, πρόκειται για μια κατάσταση win-win. Η Marvel βρέθηκε κερδισμένη από κάθε άποψη. Και έδειξε ότι δεν είναι τόσο στενόμυαλη, παίρνοντας το ρίσκο να συνδυάσει την επιστημονική φαντασία με την κωμωδία, κάτι που στο παρελθόν εμπορικά κατέληξε σε παταγώδη αποτυχία, αν θυμάται κανείς το «Cowboys & Aliens» (2011) και το «Wild Wild West» (1999). Οι «Φύλακες του Γαλαξία» ακολουθούν περισσότερο τη γραμμή του σχεδόν cult - αγαπημένου - «Galaxy Quest» (1999), με μια extra παιδιάστικη διάθεση, και αποδείχθηκαν και το πλέον δυνατό εμπορικό χαρτί, κατακτώντας την πρώτη θέση στο box-office για το 2014 (μέχρι σήμερα) στην Αμερική!

Δεν είναι δύσκολο να καταλάβεις γιατί συνέβη αυτό. Η ταινία έπιασε και το standard fan club της Marvel, που βλέπει ό,τι

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

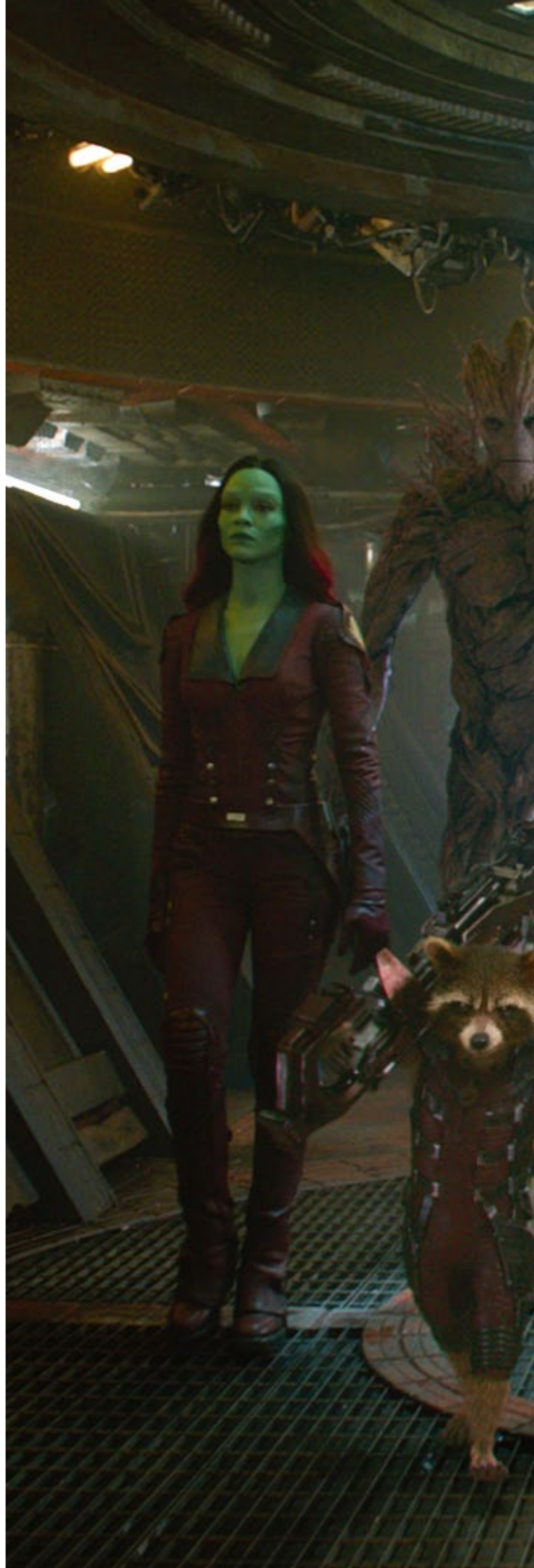

Είναι ένα αγοράκι και το απάγουν εξωγήινοι και το πάνε σε γκάου γαλαξία κι εκεί κάνει φίλους... ένα ρακούν κι ένα δέντρο που μιλάνε! Είχε τρελή εφεδία, διαφορετικά θα το σύστηνα μόνο σε ανήλικα κι ανίψια...

και να βγάλει η εταιρεία στις αίθουσες, αλλά ανοίχτηκε και σε ένα διπλό μέτωπο ηλικιακών target groups μεγαλύτερων (λίγο παρακάτω θα καταλάβεις πώς) και πολύ νεαρότερων (PG-13 στη γλώσσα του rating) ηλικιών. Δεν ήταν και λίγοι εκείνοι οι οποίοι είδαν ότι οι «Φύλακες» έχουν κάτι το διαφορετικό, πέρα από θεαματικές μάχες μεταξύ υπερηρώων ντυμένων με jersey ολόσωμες φόρμες. Οι παράδοξοι χαρακτήρες (ένα δέντρο και ένα ρακούν που μιλάει!), οι κωμικές ατάκες, το soundtrack και οι αναφορές σε ταινίες του '80, από την «Επιστροφή στο Μέλλον» μέχρι το «Footloose» (!), διεύρυναν το στόχο των υποψήφιων θεατών του φιλμ και την απογείωσαν εμπορικά.

Καλά όλα αυτά. Η ταινία, όμως, πώς είναι; Με το buzz που τη συνόδευε, περίμενα περισσότερα. Να είναι πιο εντυπωσιακή και πιο αστεία. Υπάρχουν αρκετά καλά στοιχεία. Το cast τα δίνει όλα. Ο Κρις Πρατ, από το τηλεοπτικό «Parks and Recreation», έχει μεταμορφωθεί σε χαρισματικό movie star, γραμμωμένο και έτοιμο να ξεστομίσει την ατάκα τη σωστή στιγμή. Η Ζόι Σαλντάνα, πάντα έτοιμη να στηρίξει ένα μεγάλο franchise, μετά το «Avatar» και το «Star Trek». Ο Μπράντλεϊ Κούπερ κάνει το κέφι του παίζοντας μόνο με τη φωνή, ο Ντέιβ Μπαουτίστα αντιμετωπίζει πολύ φιλότιμα το ρόλο του εύσωμου Drax και ο Βιν Ντίζελ, επαναλαμβάνοντας μια και μόνο φράση («I am Groot!»), καταφέρνει να έχει την πιο **συναισθηματική** σκηνή της ταινίας.

Το σύνολο, ωστόσο, έχει πολλές αδυναμίες. Η ιστορία είναι φτωχή και η κορύφωση όχι τόσο δυνατή, ενώ ηθοποιοί όπως ο Μπενίσιον Τελε Τόρο, η Γκλεν Κλόουζ, ο Τζιμόν Χουνσου και ο Τζον Σι Ράιλι, μάλλον θα απογοητεύτηκαν όταν είδαν το τελικό μέγεθος των ρόλων τους. Οι «κακοί» δεν κλέβουν τις εντυπώσεις, όπως συνηθίζεται στο σύμπαν των υπερ-ηρώων, αλλά απλώς παίζουν έναν αναγκαίο ρόλο, ενώ εκεί που θα αρκούσε μια δόση χιούμορ, συχνά η ταινία ξεφεύγει σε ποσότητες χαβαλέ που ξεπερνούν ακόμη και τα όρια του κομιξάδικα επιτρεπτού. Με λίγα λόγια, θα ήθελε να φέρνει προς το «**Star Wars**» του σήμερα, όμως καταλήγει να συγγενεύει με το... «**The Adventures of Buckaroo Banzai Across the 8th Dimension**» (1984).

Οι «Φύλακες του Γαλαξία» αποτελούν ήδη franchise, αφού έχει αποφασιστεί το γύρισμα ενός τουλάχιστον sequel. Σ' αυτό ίσως να αναπτυχθεί καλύτερα η ιδέα του συνδυασμού της κωμωδίας με το sci-fi, που σε μεγάλο ποσοστό λειτούργησε ακόμη και σ' αυτή την **πρωτόλεια** μορφή.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

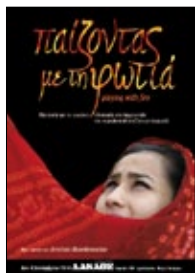

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αγαπάς τις sci-fi περιπέτειες; Σου κάνει. Αγαπάς τις κωμωδίες; Σου κάνει. Αγαπάς τα 80's; Σου κάνει. Περιμένεις πάρα πολλά από μια ταινία που συνδυάζει όλα τα παραπάνω; Ίσως να μη σου κάνει και τόσο πολύ, αλλά δε θα σε ενοχλήσει κιόλας.

ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ (2014)

Είδος

Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Αννέτα Παπαθανασίου

Διάρκεια

80'

Διανομή

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

της Βικτωρίας Μιχαήλ

Θέσπια Ελληνίδα προσκεκλημένη για σεμινάρια τραγωδίας στο Πανεπιστήμιο της Καμπούλ γίνεται μάρτυρας του ακήρυχτου πολέμου που δέχονται οι - θηλυκοί, κυρίως - θεράποντες της ευρέως θεωρούμενης ως βλάσφημης τέχνης του θεάτρου στο ανοικοδομούμενο Αφγανιστάν. Τι «παίζει»;

Στο «**Qadir: Ένας Αφγανός Οδυσσέας**» μπούρκα αφέλειας ή χαμένων ευκαιριών για ερωτήσεις στο υποκείμενο ετερότητας, □ijāb ψηφιακολήψεων & πλανοθετικοί λίθοι, πλίνθοι και κέραμοι ατάκτως ερριμμένα ψιλοέσφαζαν στο γόνατο έναν ξαλαφρώματος μεταναστευτικών εμπειριών και ταξιδιωτικής άσκησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων επαναπατριστικό ανδριάντα εν είδει χρονικού ethnic Αναζητήσεων Ερυθρού Σταυρού. Στο ανώτερο «**Οι Νύμφες του Hindu Kush**» δασκαλεμένο λογοδόσιμο και φιλελληνική ακτιβιστική μπομπονιέρα έπαιζαν τις κουμπάρες στο όντως δεύτερο μισό ενός με μπρίο και πληροφοριακότητα πορτρέτου exotica εθνολαογραφίας, girl power Βέρα στο Δεξί εθιμοτυπίας και Ρωμείκης εθελοντικής φιλανθρωπίας.

Κάτι σαν ανέβασμα μαζί στο σανίδι (το στοιχείο της επί δεκαετίες προ της κινηματογραφιτζιδικής στροφής της όπισθεν κάμερας, και ίσως αυτό - εκτός της κατατριβής με το μέσο - να έπαιξε το... ρόλο του) των δύο πρώτων μεγάλου μήκους ντοκιμαντέρ της, το τρίτο ασιατικό κουδούνι στο πανί αποδεικνύεται και το διαυγέστερο για την Αννέτα Παπαθανασίου. Που περιηγείται (και) σε (καθοδηγεί να ανακαλύψεις μαζί της) ένα επί ώρα ακουμπητικό, συχνά συναρπαστικό, «σκηνικό». Αυτό των σε σημείο τρομοκρατίας (εκ μέρους του κοινωνικοθηρησκευτικού σκοταδισμού) αντιξοοτήτων εις βάρος της περιδεούς αλλά πηγαία επίμονης αρτίστηκης έκφρασης και δημιουργίας της νέας γενιάς και του πολλαπλά αποκλεισμένου ασθενούς φύλου στη μετα-Ταλιμπάν πραγματικότητα.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ντοκιμαντέρ για κάτι γυναίκες που θέλουν να κάνουν θέατρο στο Αφγανιστάν. Στην πυρά.

Για να το πετύχει, με μόνο την ελαφρώς στο πόδι πρωτοπρόσωπη αφήγηση off, τις πιο κοντά στον Τρίτο παρά στον Πρώτο Κόσμο εικαστικές προδιαγραφές και ένα όχι χειραφετημένο από τη «φύγε συ, έλα συ» μικροκόπωση συνεντευξέων τελικό 20λεπτο να της κάνουν αντίπραξη, η σεναριογράφος και filmer βάζει (μαζί με τη μαντίλα της) και βγάζει σωστά προσωπίδες. Πρώτα της φιλοξενούμενης τουρίστριας, που μας ξεναγεί σε μια mini αναδρομή στο παλκοσένικο στη χώρα (μαρτυρίες για ύπαρξή του 5000 χρόνια πριν, εξαφάνισή του κατά τον εμφύλιο, ερείπωση του κτηρίου της Εθνικής Σκηνης, λειτουργία του σχετικού τμήματος του πανεπιστημίου και υπό τους «μουσάτους»).

Μετά της πρέσβειρας της ελληνικής παρακαταθήκης (και έμπρακτα, μεταφέροντας χέρι με χέρι περσικά αντίτυπα αρχαιοελληνικών έργων προς μετάφραση στο εκδοτικά χειμαζόμενο κράτος), αλλά και της δασκάλας στην υποκριτική (που βλέπει τις περισσότερες απ' τις μοναδικές 8 φοιτήτριες του ιδρύματος στο αντικείμενο να αρνούνται να συμμετάσχουν ενεργητικά, ενώ ανεβάζει στην τάξη εμπυχωτικά Σοφοκλή - με το «Δε φοβάμαι» της παραβάτισσας της έννομης τάξης Αντιγόνης στον αρσενικό θεματοφύλακα Κρέοντα να μετατρέπεται στην ηχηρή συνυποδήλωση της ταινίας). Ακόμη και της γκαλοπίστριας του - αφορίζοντος, φυσικά, το επί σκηνης *cherchez la femme* - ανδρικού πληθυσμού και της συνομιλήτριας ενός υψηλόβαθμου ιμάμη (που εντοπίζει εμφατικά, επανειλημμένα στο... ερεθιστικό υποβολείο της γυναικείας φύσης της θεατρίνας την εναντίωση του επίσημου Ισλάμ).

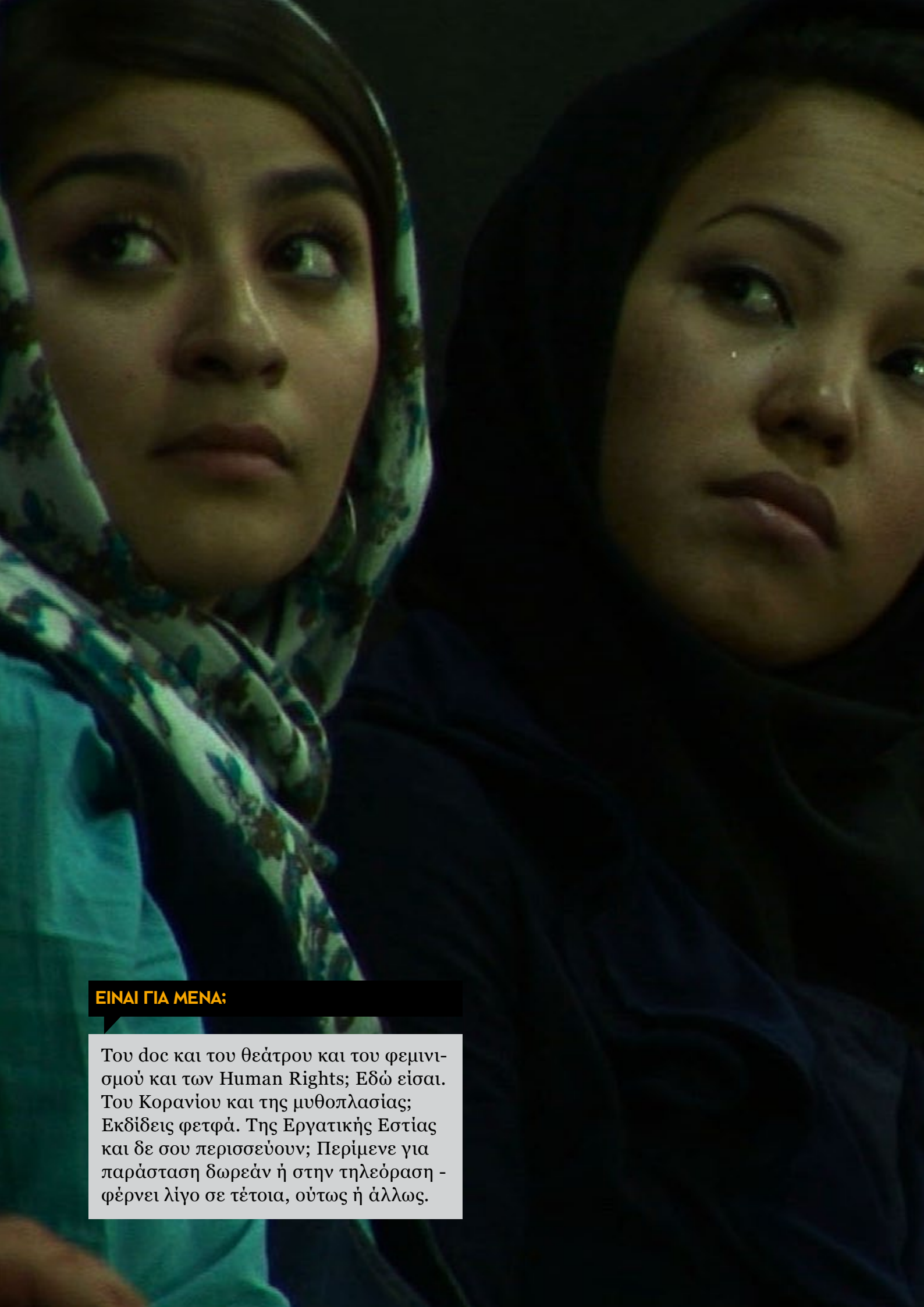
Πάνω απ' όλα, του μικροφώνου, του προβολέα και του εξώστη για τις συναδέλφους και «αδελφές» της. Που βγαίνουν από την quinta και ενσαρκώνουν στο φακό τις ιστορίες τους. Μια ηθοποιός δολοφονημένη και άλλες, μέλη θιάσων, αγνοούμενες. Οικογένειες χωρισμένες και ξενιτεμοί (σε Τουρκία, Πακιστάν, Ιράν, Γερμανία) υπό τη δαμόκλειο σπάθη της σαρίας. Συκοφαντία, έμπρακτες και έγγραφες απειλές. Αλλά και μια ingénue που τολμάει να δουλεύει ακάλυπτη. Και μια διάσημη ντάμα που τολμάει να ανταλλάξει χειραψία με ένα θαυμαστή της (ενώ το άγγιγμα μεταξύ άνδρα και γυναίκας κατά το υποδύεσθαι θεωρείται απαραβίαστο taboo), έχοντας μόλις εκμυστηρευθεί τη διαρκούσα κακοποίησή της απ' τους ανιψιούς της και της αδιαφορίας της αστυνομίας εξαιτίας του επαγγέλματός της.

Κι ενώ τρεις απ' τις «πρωταγωνίστριες» εδώ ξεσπάνε σε δάκρυα και μία πρωτοετής μαθήτρια της «κυρίας» απλώς σπάει και της εξομολογείται ότι τα παρατάει για το πιο ασφαλές «θεωρείο» της συγγραφής, μία ακόμη (για την οποία η Παπαθανασίου φοράει την έσχατη μάσκα της, της ιδιωτικής ντετέκτιβ, σ' αυτή την τεκμηριωτική Ανατομία ενός - πολιτιστικού κι ανθρωπιστικού - Εγκλήματος), εξιχνιασθείσα φευγάτη στη Νεανική Σκηνή της Schaubühne στο Βερολίνο, δεν το βάζει κάτω: «Έχω ένα όνειρο. Θέλω να γυρίσω στο Αφγανιστάν μια μέρα και να συνεχίσω τη δουλειά μου». Inch' Allah. Νωρίτερα, ο πατέρας της (και με ακόμα μία κόρη ομοίως «άτιμων» κλίσεων) είχε δηλώσει περήφανος για το ταλέντο και την κουλτούρα των παιδιών του, που κατόπιν απειλών των «Σαλαάμ Αλέκουμ» νοματαίων τον έκαναν εσωτερικό μετανάστη από τη Χεράτ. Παλαμάκια. Από εμάς, όχι απ' τους μουλάδες...

LINK ME

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Του doc και του θεάτρου και του φεμινισμού και των Human Rights; Εδώ είσαι. Του Κορανίου και της μυθοπλασίας; Εκδίδεις φετφά. Της Εργατικής Εστίας και δε σου περισσεύουν; Περίμενε για παράσταση δωρεάν ή στην τηλεόραση - φέρνει λίγο σε τέτοια, ούτως ή άλλως.

STEP UP ALL IN (2014)

Είδος

Χορευτική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Τρις Σι

Καστ

Ράιαν Γκουζμάν,
Μπριάννα Έβιγκαν,
Άνταμ Τζι Σεβάνι,
Μίσα Γκάμπριελ Χάμιλτον

Διάρκεια

112'

Διανομή

ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Καθώς οι εκ του Μαϊάμι MOB, απογοητευμένοι από αμέτρητες άκαρπες auditions, διαλύονται, ο - πρωωμένος με την επιτυχία - επικεφαλής τους, Σον, δημιουργεί νέα ομάδα, με παλιούς γνώριμους (από όλες τις προηγούμενες, τέσσερις ταινίες της σειράς), για να λάβει μέρος σε... σούπερ-ντούπερ διαγωνισμό χορού στο Λας Βέγκας.

Κρατάει χρόνια αυτή η κολόνα. Σε πείσμα της κριτικής, που ποτέ δε στάθηκε πραγματικά γενναϊόδωρη με κάποια από της ταινίες της (με πρώτη εκείνη του 2006, με τον άσημο ακόμα Τσάνινγκ Τέιτουμ και τη μέλλουσα τότε σύζυγό του, Τζένα Ντιούαν). Όπου κολόνα, αυτή η κινηματογραφική σειρά, που εξακολουθεί να καθλώνει και να σημειώνει τόση επιτυχία στα ταμεία (ιδιαίτερα σε συνάρτηση με το μηδαμινό, για τα δεδομένα του Χόλιγουντ, κόστος της) ώστε να συνεχίζει να... χορεύει, σχεδόν μια δεκαετία τώρα. Έχει, όμως, και η κριτική τα δίκια της...

Όπως και - λιγότερο ή περισσότερο - στα προηγούμενα «Step Up», έτσι και σ' αυτό το καινούργιο, πλοκή δεν υπάρχει. Ή πιο σωστά δε θα έπρεπε να υπάρχει. Γιατί η λίγη ιστορία, η οποία εξελίσσεται (παραγεμίζοντας το χρόνο) μεταξύ των χορευτικών, είναι τόσο αφελής και αδιανόητα προβλέψιμη, που γίνεται κουραστική και κατά λάθος αστεία. Άσε που ως παύσεις στο μουσικοχορευτικό υπερθέαμα σου επιτρέπει να συνειδητοποιήσεις τη μετριότητα των - αστεριών μόνο στο χορό - πρωταγωνιστών στην ηθοποιία, αλλά και να αποπροσανατολιστείς με το πόσο μοιάζουν (ως κακέκτυπα) στην όψη, στη γλώσσα του σώματος και στη φωνή οι Έβιγκαν και Ιζαμπέλα Μίκο (στο ρόλο της diva της pop, Αλέξα Βέγκα) με τις Ντεμί Μουρ και Μισέλ Φάιφερ, αντίστοιχα!

Έχει, όμως, και το (φανατικό) κοινό τα δίκια του... Τα χορευτικά, αν και πλέον αποκλειστικά σε κλειστούς χώρους, και

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Εγώ «Όλα Μέσα» διάβασα και μπήκα, αλλά στο έργο σαβουρντιζόντουσαν με κάτι ακροβατικά, και καλά χορευτικές φιγούρες. Απάτη!

όχι πια (και) στους δρόμους (όπως της Νέας Υόρκης ή του Μαϊάμι, σε προηγούμενα φιλμ), εξακολουθούν να αποπλανούν και να συνεπαίρνουν. Από τα αποσπασματικά, κωμικά, των τίτλων της αρχής, και το video που ετοιμάζει η ομάδα για το διαγωνισμό (αποδομώντας άφοβα το μύθο του δρος Φρανκενστάιν!), μέχρι τις μάχες στο ring, και το αποκορύφωμα της πολυπρόσωπης, πολυδιάστατης χορογραφίας του φινάλε, δύσκολα θα αποχωριστείς το επίμονο χαμόγελο στο πρόσωπό σου, με τα... πανευτυχή μάτια, και το ρυθμικό κούνημα στα πόδια, στα χέρια, στο σώμα ολόκληρο, μη σου πω. Την όλη εμπειρία κάνει ακόμα επιβλητικότερη το 3D, που (όπως και στο αριστουργηματικό «Pina» του Βιμ Βέντερς) σε βάζει όσο πιο μέσα στο χορό γίνεται, χωρίς να κλέβει την παράσταση απ' αυτόν (αν και 3-4 φορές, θα σου 'ρθουν κατά πρόσωπο, ως χαριτωμενιά, καπέλα, σπασμένα γυαλιά, και άλλα αντικείμενα).

Μα δε βρίσκεται ένας θαρραλέος άνθρωπος να φτιάξει ένα «Step Up» **μόνο** με χορό, μουσική και τίποτα άλλο;

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Ναι (φυσικά), αν είσαι fan της συγκεκριμένης σειράς ταινιών, ή αν γουστάρεις, έστω και στο ελάχιστο, την τέχνη του χορού όλων των ειδών, ενώ ταυτόχρονα είσαι διατεθειμένος να παραβλέψεις (και να κάνεις υπομονή κατά τη διάρκειά της) την υποτιθέμενη πλοκή. Με λίγα λόγια, ναι αν θες να δεις χορό, όχι (σε καμία περίπτωση) αν θες να δεις σινεμά.

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

